

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

13 iunie 2018

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Elena Covalenco,

Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriai Chișinău, sediul Buiucani din 30 noiembrie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 martie 2018, declarat de către avocatul Suduc Marian în numele inculpatului

Burlacenco Petru XXX, născut la
XXX, originar și domiciliat în
XXX.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 17.05.2017 - 30.11.2017;
2. Instanța de apel: 18.12.2017 - 07.03.2018;
3. Instanța de recurs: 10.05.2018 - 13.06.2018.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriai Chișinău, sediul Buiucani din 30 noiembrie 2017, Burlacenco Petru a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.264¹ alin.(4) Cod penal la 3 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

2. Prima instanță, examinând cauza în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, a constatat că Burlacenco Petru, la 31 martie 2017, ora 00.50, neavând permis de conducere, fiind la volanul automobilului de model „Dacia Logan” cu n/î XXX, se deplasa pe str.Ion Creangă, mun.Chișinău. În timpul deplasării, Burlacenco Petru, cunoscând cu certitudine că încalcă prevederile pct.14 din Regulamentul circulației rutiere, potrivit cărora conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate, sub influența drogurilor sau altor substanțe contraindicate, sub influența preparatelor medicamentoase care provoacă reducerea reacției, fiind bolnav, traumatizat sau într-o stare avansată de oboseală de natură să-i afecteze capacitatea de conducere, fiind în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, pentru conducere neadecvată, la intersecția str.Ion Creangă și Tudor Vladimirescu, mun.Chișinău, a fost stopat de către inspectorul de patrulare rutieră Lașcu Sergiu. Ulterior, în procesul verificării actelor, colaboratorii de poliție au simțit din partea lui Burlacenco Petru miros puternic de alcool și drept urmare, fiind suspectat de conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică, a fost transportat la Dispensarul republican de narcologie de pe str.Petru Rareș 32, mun.Chișinău, unde a fost supus examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei, și s-a stabilit că în sângele acestuia, concentrația de alcool a fost de 0,93 g/l, iar în aerul expirat a fost 0,44 mg/l, ceea ce în conformitate cu prevederile art.134 Cod penal, se califică ca stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul M.Suduc în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei, cu pronunțarea în această

parte a unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, la limita minimă, invocând că instanța nu a ținut cont că inculpatul a comis o infracțiune ușoară, și-a recunoscut vina, se căiește sincer pentru fapta comisă, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată, antecedentele penale îi sunt stinse.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 martie 2018, apelul declarat de către avocatul M.Suduc în numele inculpatului a fost respins ca nefondat.

În motivarea soluției instanța de apel a reținut că sentința a fost contestată doar în partea stabilirii pedepsei penale.

Astfel, instanța a indicat că, contrar celor afirmate de avocat, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale, prima instanță a dat deplină eficiență prevederilor art.61 și 75 Cod penal, ținând cont de toate circumstanțele cauzei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria celor ușoare, de persoana inculpatului, care anterior a fost judecat, dar care nu și-a corijat comportamentul și a comis din nou o infracțiune cu utilizarea mijlocului de transport pentru care nu deținea dreptul de a-l conduce, fiind în stare de ebrietate cu grad avansat, punând în pericol viața altor participanți la trafic, că circumstanțe atenuante sau agravante nu au fost reținute, că și-a recunoscut vina și s-a căit sincer pentru fapta comisă, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată, precum și de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, și corect a conchis că realizarea scopului pedepsei penale va fi posibilă doar prin aplicarea unei pedepse privative de libertate, cu executarea reală a ei.

5. Împotriva hotărârilor judecătorești a declarat recurs ordinar avocatul M.Suduc în numele inculpatului care, invocând temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.5) și 6) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei în această parte și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, la limita minimă, invocând că cauza a fost judecată în apel fără citarea legală a inculpatului, care a fost în imposibilitate de a se prezenta din motiv de boală; - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; - instanța nu a dat deplină eficiență prevederilor art.75 Cod penal și i-a aplicat inculpatului o pedeapsă prea aspră, apreciind greșit gradul de pericolozitate socială; - instanța neîntemeiat a reținut drept circumstanță pentru aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare, faptul că inculpatul anterior a fost judecat; - instanța nu a ținut cont de circumstanțele care atenuează pedeapsă penală, că starea materială a familiei nu este ușoară, că este antrenat în câmpul muncii, are loc permanent de trai, și-a recunoscut vina, se căiește sincer pentru fapta comisă, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, prin care se solicită declararea inadmisibilității recursului ordinar, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond ori de apel.

Recurentul în recurs a invocat ca temei de casare a deciziei instanței de apel art.427 alin.(1) pct.5) și 6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când cauza a fost judecată în apel fără citarea legală

a unei părți sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Colegiul penal sesizează că, deși recurentul nu a invocat, din conținutul recursului mai reiese că acesta consideră că în speță s-a aplicat o pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale, temei prevăzut de art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală.

Analizând temeiurile enumerate supra în raport cu motivele invocate în recursul declarat, Colegiul penal constată că acesta nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului.

Concomitent, Colegiul reține că autorul recursului este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, și critică hotărârea instanțelor de fond numai referitor la pedeapsa aplicată.

Instanța de recurs consideră că motivele invocate de recurent la acest capitol sunt lipsite de temei legal.

Astfel, Colegiul penal relevă că, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, conform art.75 alin.(1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa are drept scop și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului. Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Subsecvent, instanța de recurs reține că instanțele de fond au dat deplină eficiență prevederilor art.7, 61 și 75 Cod penal, ținând cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria celor ușoare, de persoana inculpatului, care anterior a fost judecat, că circumstanțe atenuante sau agravante nu au fost reținute, că și-a recunoscut vina și s-a căit sincer pentru fapta comisă, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată, precum și de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, și corect au conchis că realizarea scopului pedepsei penale va fi posibilă doar prin aplicare unei pedepse privative de libertate, cu executarea reală a ei.

Colegiul penal reține că, la această concluzie, instanțele de fond au ajuns având în vedere, inclusiv faptul că inculpatul anterior, în repetate rânduri a fost condamnat, însă pedepsele aplicate nu au avut efect corectiv asupra inculpatului, acesta, cunoscând despre caracterul infracțional al faptei sale, în lipsa unui permis de conducere și fiind în stare de ebrietate cu grad avansat, a urcat la volanul automobilului, punând în pericol viața și sănătatea altor persoane.

Neîntemeiate consideră Colegiul penal argumentele recurentului, precum că la stabilirea pedepsei, instanța de apel nu a ținut cont de circumstanțele atenuante prezente în cauză, precum și că inculpatul și-a recunoscut vina, s-a căit sincer pentru fapta comisă, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată.

În acest sens, Colegiul menționează că, reieșind din textele hotărârilor judecătorești pronunțate, contrar celor afirmate de recurent, circumstanțele la care se face referire, au fost luate în considerare de instanță la numirea pedepsei și astfel, argumentele invocate de către recurent nu pot fi acceptate pentru casarea hotărârii judecătorești.

În concluzie, Colegiul penal constată că la stabilirea pedepsei lui P.Burlacenco instanța de apel a dat deplină eficiență împrejurărilor cauzei, considerând că acestuia i-a fost stabilită o pedeapsă echitabilă, în limitele prevăzute de sancțiunea normei penale în baza căreia a fost declarat vinovat, pedeapsa fiind individualizată conform prevederilor legale.

Cu referire la argumentul recurentului, precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, Colegiul remarcă că recursul repetă textul apelului, argumentele expuse de recurent fiind anterior invocate în apel, iar instanța de apel, examinându-le în ansamblu, le-a dat o apreciere corespunzătoare, conform art.414 Cod de procedură penală, pronunțându-se argumentat și detaliat asupra lor.

Subsecvent, Colegiul conchide că decizia instanței de apel cuprinde atât fondul apelului declarat de către avocatul M.Suduc în numele inculpatului, cât și temeiurile de fapt și de drept care au fost puse la baza ei, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Prin urmare, argumentele recurentului sunt neîntemeiate, decizia instanței de apel fiind bine argumentată, motivată și în concordanță cu prevederile art.394 Cod de procedură penală.

Cu referire la argumentul recurentului, precum că cauza a fost judecată în apel fără citarea legală a unei părți sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta, Colegiul penal îl apreciază ca fiind declarativ.

Astfel, potrivit proceselor-verbale ale ședințelor de judecată din 24.01.2018 și din 07.02.2018 (f.d.78 și 81), din motiv că inculpatul nu s-a prezentat fiind legal citat cu aviz de recepție (f.d.75, 77), instanța de apel, examinând posibilitatea examinării cauzei în lipsa acestuia și constatând că nu este posibil, a amânat examinarea cauzei.

Complementar, instanța de apel precizează că potrivit certificatului eliberat de IMSP Ciocana din 22.01.2018 (f.d.80), inculpatului începând cu data respectivă i s-a recomandat efectuarea tratamentului pentru o perioadă de 7-10 zile, adică până pe 01.02.2018.

Respectiv, pentru ședințele de judecată din 07.02.2018 și 07.03.2018, inculpatul nu a avut impedimente să se prezinte, iar starea sănătății sale, certificată prin documentul indicat mai sus, nu poate fi invocată.

Mai mult, la ședința de judecată din 07.03.2018, soluționând posibilitatea examinării cauzei în lipsa inculpatului, care cunoștea despre data și ora ședinței, apărătorul inculpatului, M.Suduc, care în recurs invocă, precum că „cauza a fost judecată în apel fără citarea legală a unei părți sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta”, a considerat posibilă examinarea cauzei în apel în lipsa inculpatului (f.d.83-85). Totodată, recurentul nu a prezentat nicio probă materială ce ar confirma faptul că inculpatul la data de 07.03.2018, din motiv de boală, a fost în imposibilitate de a se prezenta în ședința de judecată.

Respectiv, solicitarea acestuia privind casarea deciziei instanței de apel pe motivul indicat supra este cel puțin neîntemeiată, mai mult că inculpatul nu a contestat personal hotărârea judecătorească sub acest aspect. Ba mai mult, avocatul este lăsat să-i apere interesele și în instanța de recurs, fapt ce prezumă încrederea acordată avocatului de către inculpat.

Deci, analizând materialele cauzei și hotărârea instanței de apel atacată, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide că temeiurile invocate de către avocatul M.Suduc în numele inculpatului nu sunt acceptabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar da temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Suduc Marian în numele inculpatului Burlacenco Petru, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 martie 2018, în cauza penală în privința lui Burlacenco Petru, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 11 iulie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu